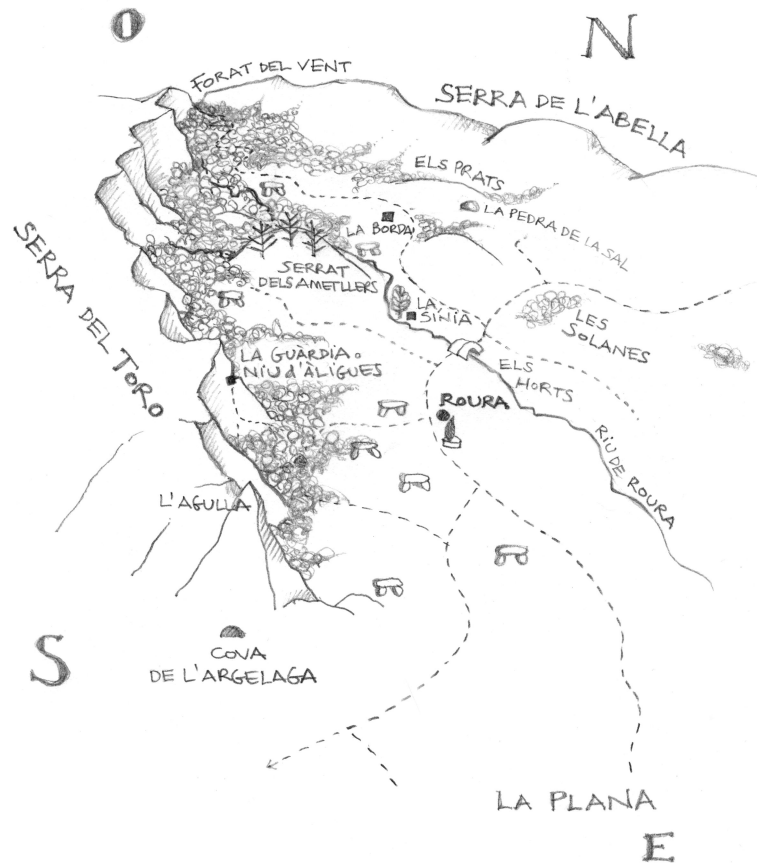

LA MUNTANYA

L'Aladern és fill de la muntanya. La seva és una muntanya rocosa, amb vegetació baixa i resistent, de cingleres i avencs. De salts d'aigua secs que baixen estrepitosos quan trona. Terra de llamps i de troncs socarrats. Terra antiga, amb dòlmens blancs. L'Aladern té els ulls grisos com les pedres, avesats a escutar el paisatge sense parpellejar. Arrufa les celles i fa la sensació que hi veu molt lluny, molt enllà. Du els cabells curts i els té durs, d'un color de cendra que fa que es confonguin amb l'entorn. Li agrada estar quiet i observar atent al seu voltant.

L'Aladern ha viscut una infantesa feliç. Tot i el seu posat feréstec, és un noi espavilat i rialler, sempre disposat a aprendre coses noves i a ajudar. Li agraden la gent i la seva terra, els animals i les pedres que l'envolten. Coneix cada soca i cada forat, les ombres, els prats. Dels indrets més humits als rostolls de secà. Ha viscut sempre a La Guàrdia, la casa del cingle, amb els seus pares i la seva germana Dolina, un any més petita que ell. Ella també du els cabells curts, i s'assemblen molt. Abans que morís l'Estepa, la seva mare, la Dolina duia els cabells molt llargs. La mare la pentinava

llarga estona mentre cantava, en veu baixa, gestes antigues a la vora del foc. Un cant monòton, càlid i llunyà.

L'Aladern i el Llop, el seu pare, escoltaven i les miraven, absorts, el mateix perfil de nas recte i el mateix rictus amb les celles. Totes dues il·luminades per les flames. La seva mare era una dona intrèpida i singular, que no havia dut mai faldilles i caçava i corria per la muntanya com un home. Havia quedat òrfena de petita i la va acollir la família que vivia a La Sínia, el molí a la vora del riu. A La Sínia hi va viure molts anys. Allà la van estimar com una filla i era com una germana per a l'Om, el noi de la casa. Tots dos eren inseparables. Fins al dia que el Llop va sortir del bosc i ella se'n va enamorar. Venia del nord, de la neu de darrere les muntanyes. Era esquerp i bell, i ella, a poc a poc, el va endolcir una mica. I allà on corrien dos, ara eren tres, i el Llop i l'Om es van fer bons amics tot i el caràcter solitari i l'aspecte ferotge del foraster. Després, l'Estepa va marxar amb el Llop a viure a La Guàrdia, la casa abandonada del cingle. Allà van ser molt feliços i allà van tenir els fills. Fins que ella va agafar una febre estranya i un dia nevat d'hivern els va deixar. El Llop es va tornar un home absent i apagat. I cada vegada que marxava tardava més a tornar.

L'Om, com van fer els seus pares abans, ha estimat els fills de l'Estepa com si fossin seus, i des que ella va morir i després que el Llop desaparegués, va oferir als nens la casa perquè hi anessin a viure. Però ells no van voler. La Dolina tenia onze anys i l'Aladern, dotze, el somriure decidit de la seva mare i la mirada ferma del seu pare, i l'Om va conèi-

xer de seguida que no hi tenia res a fer. Ells van decidir quedar-se a viure a La Guàrdia, el Niu d'Àligues, com en deien ells, i se'n sortien prou bé.

Sempre volten amb el Càdec, el fill petit de l'Om. Amics inseparables, tots tres junts. Plegats han après a jugar, a seguir un rastre, a caçar i a orientar-se amb la molsa i les estrelles. Riuen, s'espanten, ploren. Corren per les tarteres i els barrancs fins que es fa fosc. Aleshores el Càdec torna a La Sínia i ells dos puguen per la dreuera del cingle i s'asseuen a la roca, a la porta de casa i miren cap al Forat del Vent. Allà on el camí trenca la carena, el punt just on veien, per un instant, aparèixer o marxar el seu pare Llop. I s'agafen de la mà en silenci i com si fossin bessons saben que pensen el mateix. Que el pare ha trobat la mare. I que li fa companyia.